

Kudarcot vallott eltávolítási próbálkozás

*Finom rezdülések, fűszálak
zizzenése, csipkefüggönyök
súrlódássóhaja között nem hallotta meg,
csak a döngő elefántlépteket,
tankdübörgést, hajókiirt bődülését:
csak a közvetlen veszély hangjait.
S nem érezte fegyverolaj szagát,
csak a lóporfüstét, látni se látta(m)
madarak menekültét, levelek gyanús
mozdulását, csak a torkolattűz vörösét.
Most már kétségbeesetten
lapulok a földhöz, elvékonyodnék,
mint a celofán, belehomorodnék a talajba –
valami azt súgja: késő.
Legalábbis a vértócsa, amelyben fekszem,
egyre nő.*

A téli hant

*A szavak darázsészke régen néma már.
A fülelő lemondón hümmögget;
zavart, mint gyerekzsivaj nélkül vén tanár –
nem kérhet kegyelmet, vallhat be bűnöket.
Soká volt gyáva, tétova, és bizony a szavak
nem szívelik az ilyet, lám, magára hagyták
találgathatja (míg nem jön sztrók vagy daganat),
mi lenne nagyobb kegyelem: a sükettség? a vakság?*

*Nem üt rajta darázsraj; védve van:
kísértések nem zümmögik körül.
Ha elméje valamit még fogan,
szava akkor sincs, vele senki nem örül.*

*Fulladozik a csöndben, amely ellepi;
az ősztől lopkod sötét képeket,
önkínzásból tengersok kell neki –
kenyere lett e horror-élevezet.*

*Ellenmérget nem hoznak szárnyakon szavak,
egére szívárvány nem ível már soha;
igazságot (!) neki sehol sem osztanak –
hiába vár léptekre kongó városa...
Kinek lilás alvadtvér-táj a szemhatára,
s a színváltozás csak-csak nem jön el,
és sejti rég, hogy a megváltást mindhiába várja
– és még a téli parcella, az sincs elég közel.*